

Er waren verstarde lachplooien in de dikke vleezigheid van haar rond gezicht en in haar bruine oogen glom iets.

„Noe mot ik U toch es wat vertellen,” zei ze dan fluisterend. „De menschen kunnen toch zoo klessen, ee! Ik was gisterenavond zooals ik u gezeid had bij me nicht op Souburg, ee en daar waren naturelik nog meer menschen en toen kwam het zoo te spreken over u en meneer Simon, dat u altijd zoo maar alleenig met z'n tweeën bluift, ee? Afijn en toen zeit juffrouw Schuulwerve, u weet wel van die glaswienkel in de Langeviele ineene: „Ze hebben mien verteld, dat meneer Simon gaat trouwen.”

„Trouwen?.... Ze is gek,” sprak Jan, terwijl een trek van wrevel rimpels trok langs zijn scherpen neus en dorre lippen en hij zijn lorgnet even afzette.

Nu kwamen er nog meer lachplooien in juffrouw Lurkus' gelaat; ze wendde wat kienig het hoofd en terwijl haar stem hoog klonk van een meisjesachtigen proestlach, die haar blijkbaar onweerstaanbaar overviel, zei ze.

„En u zal nooit raje met wie.... Gottegot wat hek toch motten lachen.... bè foei....” doch daar Jan niet meelachte en ook geen poging deed om te raden, werd haar stem plotseling weer helderder en de lach was geheel van haar facie gegleden, toen ze vertelde:

„Met de weduwe van Piet Leenbach, u weet wel, die daar woont in dat nieuwe uusje op de Singel,” en dan hoofdschuddend in geërgerde verbazing: „'t Is zonde, 'k wist nie wak oorde, ee? Je mot zeggen, oe komme ze noe toch an zukke onzinnige prèt. Bè foei toch!”

Jan antwoordde niet, zijn gemelijke blik uit de smalle loerende oogen bleef een oogenblik gevestigd op het dikke gezicht van zijn huishoudster, dat nu plots weer een en al jolige lach werd.

„Ik zien meneer Simon al met al die guus an z'n ermen door de Lange Delft kuieren en zie d'r nèst!.... Bè-è nog an toe.... Is dat lachen.... To Wies en meneer Simon.... ze kunnen d'r toch wat mee.... Bè foei.... bè foei!”

„To Wies?” vroeg Jan korzellig door het niet begripen. „Wie is dat?”

De lach vergeleed ineens weer uit juffrouw Lurkus' gelaat.

„Cato Wies.... Waijs....” antwoordde ze dan met een poging om de ij zuiver te zeggen, „dat is die weduwe van Piet Leenbach. Zie is 'n dochter uut die groentewienkel van Wies op de Burgt.... ze is van m'n nicht d'r oudte.... die heit er nog mee schole gegèn.... d'r ben nog twee meisjes.... afijn, u zal ze toch ook wel gekend ebbe.... die drie meiden van Wies indertied, afijn 'k zal ik d'r geen kwèd van spreke, maar 't was 'n klusse, weet u.”

Ze had zich al sprekend nu opgewonden tot een nauw bedwongen woede, ze zag vuurrood, haar oogen glinsterden.

„U begriep, dat m'n broer wel wiezer zal wezen,” sprak Jan.